

[Torben Lund]

fuldstændig naturligt, at tobaksprodukter bliver forsynet med oplysning om de helbredsmæssige risici, der er forbundet med at ryge.

For det andet ved vi jo også i dag, at tobaksrøg ikke bare kan være generende, men også indebærer nogle sundhedsmæssige risici for personer, der befinder sig i det røgfyldte miljø uden selv at ryge.

Derfor synes jeg, der er god mening i, at vi gennem lovgivning sikrer røgfri miljøer på offentlige arbejdspladser, på hospitaler, dag- og døgninstitutioner, uddannelsesinstitutioner, ved møder i den offentlige forvaltning og i offentlige råd og nævn og i offentlige transportmidler, altså alle de steder, som er nævnt i de to lovforslag.

Jeg synes, det er rimeligt ud fra de hensyn, jeg her har nævnt, at tobaksrygning bliver henvist til særskilte lokaler og til særskilte områder, hvor det ikke kan genere andre mennesker.

Så vil jeg i øvrigt indholdsmæssigt om forslagene, og det er specielt det radikale forslag, sige, at jeg synes, det er godt, at man i det radikale forslag har valgt, om jeg så må sige, den milde udgave, sådan at det kan aftales, at der ryges, hvis de tilstedeværende er enige om, at der kan ryges. En anden ordning ville efter min mening virke grotesk og også være unødigt restriktiv.

Men som sagt vil jeg godt appellere til, at vi ikke gør debatten til et moralsk felttog imod rygerne, men holder os til disse to områder, som debatten om røgfri miljøer og mærkning af tobaksvarer bør dreje sig om.

Jeg kan altså give tilslutning til lovgivning på dette område efter de principper, som er indeholdt i de to lovforslag. Hvilken form man så endeligt skal vælge, synes jeg vi skal drøfte nærmere i Sundhedsudvalget. Umiddelbart ville jeg nok have mest sympati for det radikale forslag, hvor man direkte i lovgivningen beskriver, hvad der bør ske. Men selve formen kan vi i hvert fald drøfte i udvalget.

Der er dog én ting i det radikale forslag, som jeg godt vil tage op allerede her. Jeg tror, det er uhensigtsmæssigt og i øvrigt forkert, at man i tre af paragrafferne indleder med at nævne Folketinget og domstolene og så den offentlige forvaltning særskilt. Jeg tror, vi her må finde en anden formulering, sådan at Folketinget og domstolene ikke nævnes specielt.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg kan være enig med hr. Torben Lund i, at debatten om rygere og ikkerygere har været meget følelsesbetonet. Hr. Torben Lund brugte vendingen, at vi ikke skulle gøre det til noget helligt. Det tror jeg også er rigtigt, og vi kunne også se på debatten i Folketinget sidste år, at følelserne var ret meget i kog. Jeg mener, vi skal se fornuftigt på det.

Selvfølgelig er det rigtigt, som det bliver sagt, at der er nogle mennesker, for hvem det er en del af deres kultur, at de ryger, men så vil jeg sige, at kulturholdninger ændres også. Jeg synes, der er sket en fantastisk udvikling på dette område inden for de sidste 10 år. Jeg tror, vi alle har oplevet, at når vi befinder os i offentlige transportmidler eller ind imellem skal ud at flyve, så er det faktisk sværere at få en ikkerygerplads i dag, end det er at få en rygerplads, og hvis man er lige ved at komme for sent til sit charterfly, så kommer man desværre til at sidde på rygerpladserne. Det viser jo noget om de ændrede holdninger i befolkningen.

Det, jeg lægger afgørende vægt på, er nogle af de samme elementer, som hr. Torben Lund trak frem. Bl.a. ved vi, at der er en enorm sundhedsrisiko forbundet med direkte rygning. Vi ved, at mange tilfælde af cancer skyldes rygning. Dertil kan man sige, at det er så én ting, og det bør være det enkelte menneskes eget ansvar, hvordan man vil bruge sit liv.

Men det er også rigtigt, at der er virkninger med hensyn til passiv rygning, og de virkninger kan jo være både direkte og indirekte. Direkte på den måde, at der er en del forskere, som siger, at folk kan blive syge af passiv rygning. Og så er der nogle, som bliver mindre syge, altså får allergi og røde øjne og ikke kan tåle det eller bliver utilpas af det. Her mener jeg der i høj grad er behov for, at man tager nogle initiativer, som gør, at rygerne og ikkerygerne kan leve sammen.

Nu er det vel nok sådan, at det i en årrække har været sværest for ikkerygerne at leve med rygerne, men jeg mener også, at det er væsentligt, at man finder en ordning. Det er jo også lykkedes mange steder. Vi har nu fået ryger- og ikkerygerkupeer, og hvis man har rejst i andre lande, f.eks. Amerika, oplever man i lufthavne, hvis man venter, at der er et rygerområde og et ikkerygerområde, og det samme gælder i museer, således at der er plads til alle.